MILLOR EN POSITIU.

Opinió | 18-12-2013 | 18:56

Avui Alfredo Pérez Rubalcaba, en la seva pregunta de control al President Mariano Rajoy, ha fet referència al problema territorial i, específicament, a Catalunya. Ha plantejat a Rajoy la necessitat de fer reformes, de revisar el pacte constitucional, de cercar un nou encaix a Catalunya. I també li ha fet palesa la determinació dels socialistes per oferir una alternativa als catalans i catalanes. Rajoy ha respost que coincideix plenament amb Rubalcaba. Sí, però la coincidència que li ha expressat ha estat únicament per negar la possibilitat d?exercir el dret d?autodeterminació a Catalunya en l?actual marc legal. No ha després ni un bri de voluntat de diàleg, ni amb el Govern de la Generalitat, ni amb el principal partit de l?oposició, per donar resposta als anhels de canvi a Catalunya.

Una altra pregunta formulada pel diputat Bosch al ministre García Margallo, ha servit al titular d?Exteriors per reiterar el que ja sabíem: que una possible independència de Catalunya o Escòcia porta implícita la sortida de la UE.

Lamentablement, a l?altre costat de la provocació, liderada pel president Mas, de fixar unilateralment la data de la consulta a Catalunya, així com l?acord sobre una pregunta inclusiva, hi ha un President del Govern espanyol sense audàcia i un govern que només respon amb negatives qualsevol demanda, tan les de secessió dels independentistes, com les de reforma de la Constitució dels federalistes.

Tampoc no s?ha sentit cap resposta en positiu sobre tot allò que ens uneix amb el conjunt de pobles d?Espanya. Cap argument en positiu sobre els avantatges de continuar el camí plegats. Negatives i amenaces d?uns i d?altres. Diàleg de sords entre Mas i Rajoy. Tan un com l?altre tenen l?interès focalitzat en resoldre els seus problemes interns, els de curt termini. No sembla que tinguin la grandesa que es requereix per resoldre l?actual marc de conflicte, fent concessions, si cal.

Un bon acord és aquell en el què cap de les dues parts es queda plenament satisfeta. És per això que entre la proposta independentista i la immobilista i recentralitzadora, s?hi ha d?obrir clarament, com a possible, la via federal, la que proposen tan Rubalcaba, com Pere Navarro. Ja sabem que en l?actual correlació de forces al Congrés, la reforma constitucional avui és totalment

inviable. Però també és cert que en un horitzó més pròxim que llunyà, les majories poden canviar. Una majoria socialista, una majoria d?esquerres i un debilitament del bloc de la dreta, obrirà majors oportunitats per afrontar aquestes reformes tan necessàries. Els grans canvis, aquells que han ajudat a transformar, a modernitzar en positiu el nostre país, han arribat sempre amb governs socialistes. L?acceleració que ha imprès Mas no ajuda en res. Caldrà fer política i arribar a nous acords més enllà del 9 de novembre de 2014, un moment en el què, en podem estar ben segurs, els catalans no podrem exercir legalment el nostre dret a decidir.

Autor: Alex Sáez Jubero/GN